

Ako malá chobotnica vypúšťala veľké písmená

Len čo Janka a Janko Jahodovci nebadane vyšli z jaskyne, zem pred nimi sa rozostúpila a oni sa prepadli do hlbín mora. Urobilo to s nimi len čľup, čľup, a bolo po paráde.

„Utopím sa! Janko, ja neviem plávať!“ kričala Janka. Z nosa vypúšťala bublinky a oči jej plávali v slzách.

„Zametaj rukami! Kop nohami! Drž hlavu stále hore!“ radil jej Janko. Keď si už Janka myslela, že ju zhltnie voda, tá sa razom rozostúpila a obaja začudovaní súrodenci sa ocitli na piesočnej pláži. Čľup, čľup vystriedalo podivné chrum, chrum, ako sa im nohy prepadávali do piesku. Nikde ani živáčika.

„Janko, zachránili sme sa! Ideme domov,“ nadšene poskakovala Janka, keď jej čosi zišlo na um. „Ale ako vysvetlíme našim, že sme mokří do nitky? Neuveria, že som sa celá ponorila do vody.“

Janko nič neodvetil, tváril sa, že nepočuje. Len si pomyslel, kým sa my dostaneme domov, ak vôbec, trikrát vyschneme, a len pohodil rukou.

„Kráčaj rovno za nosom. Nezaostávaj. Niekam sa dostať musíme,“ zamrmľal Janko Jahoda popod nos. Janka neodvetila, ale počúvla. Kráčala, kým nešliapla na čosi mäkké, rôsolovité.

„Aúúú-aúúú!“ skríkla od bolesti, keď ju to popŕhlilo. Bolest' bola prenikavá. Pálilo ju celé chodilo, akoby si ho namočila do obrovskej čili papričky.

„Nemôžeš dávať pozor? Skoro si ma rozpučila,“ rozčúlila sa medúza. Bola priesvitná. More ju vyvrhlo na pláž. Namosúrene sa odplazila preč. Janke noha napuchla na veľkosť papuče číslo 39. Zvíjala sa od bolesti.

„Ako ti mám pomôcť, keď tu nie je nič, len piesok?“ krútil hlavou Janko, no vtom ucítil na chrbte čosi, čo sa mu neprijemne prisalo na chrbát. Obzrel sa a div nespadol z nôh. Ktovie odkiaľ (odkiaľ inakadiaľ ako z mora) sa zjavila obrovská chobotnica. Vyliezla Jankovi na chrbát. Deti začali jačať a rozbehli sa, Janka krívajúc, jeden na ľavú, druhý na pravú stranu. Janko Jahoda s tou potvorou na chrbte.

„Stojte, priatelia, ja vám neublížim! Popŕhlenú nohu dievčičky pomôžem vyliečiť, ale najprv musíte pomôcť vy mne.“

Obaja zastali. Janka si šúchala boľavú nohu a s očami plnými otáznikov sa pozrela na brata. Obaja vykročili jeden k druhému. Chobotnica zliezla Jankovi z chrbta na zem.

„Čo je to?“ ukázala Janka Jahodová prstom na chobotnicu.

„Osmonoh gigantický alebo, ak chceš, chobotnica obrovská. Najväčší mäkkýš a najinteligentnejší bezstavovec,“ pohotovo odvetil Janko.

„Toto že je chobotnica? Ale veď meria najmenej päť metrov a váži viac ako ja... a ty dokopy.“

„Asi vyliezla z mora. Plazí sa po dne chápadlami. Na ramenách, vidíš, má prísavky.“

Zhovárali sa o nej, akoby tam nebola.

„Vidím, že si v škole dával pozor. Nie ako môj syn. Voláš sa Janko Jahoda, však?“ ozval sa osmonoh.

„To odkiaľ viete, pani chobotnica?“

„Ja toho viem,“ osmonoh gigantický pohodil jedným zo svojich ôsmich chápadiel, „ale neviem si poradiť s vlastným deckom.“

Janka a Janko sa odvážili priblížiť k starej chobotnici na meter dvadsať.

„Môj syn nechce chodiť do školy. Nosila som mu aj tašky a prezuvky v chápadlách, desiatu, no on zaryto mlčí a nielenže nerozpráva, ale ani si

nepíše domáce úlohy. A teraz sa mi niekam ukryl. Musíte mi ho pomôcť nájsť a naučiť ho rozprávať.“ Osmonoh gigantický odrazu zmlkol. Nad hlavami im preletela obrovská vážka. Mala priesvitné krídla dlhé asi jeden meter. Zelené telo mala veľké ako písací stôl v detskej izbičke Janka a Janky, a keď pristála na zemi, zatrepotala krídlami. Janku a Janka odhodilo dozadu.

„Nič nehovorte, ona je strašne klebetná!“ varovala ich chobotnica. Zhlboka sa nadýchla, zem pod nohami sa im rozhojdala a more sa rozostúpilo. Chobotnica obrovská zdrapla jedným ramenom Janku, druhým Janka a strčila ich do vody. Janka ucítila chlad vody a noha ju razom prestala bolieť. Nevedela sa vynačudovať, že môže dýchať, že nepotrebuje metať rukami, kopať nohami. Vodu akoby necítila.

„Janko, čosi také som v živote nevidela,“ povedala Janka. Vypúšťala bublinky, keď rozprávala. Jej hlas neznel jasne, skôr duto, no nepotrebovala ani kyslíkový prístroj, aby dokázala dýchať pod vodou. Nepochopiteľné, pomyslela si, ale nemala čas sa tým zapodievať. Jankovi to bolo rovnako čudné, no ani mu nenapadlo spýtať sa osmonoha, ako je možné, že vidia podmorský svet bez potápačského výstroja.

„To je krásna, to je nááádhera, Janka. Rybičky, aké som nevidel ani v atlase o podmorskom svete, morské koníky... čo koníky, sú veľké ako poníky, kraby, hviezdice, ihlice... to je krásna,“ rozplýval sa Janko. Ale Janku odrazu prepadla nostalgia. Pocit, že toto všetko je neskutočný svet. A začal jej chýbať ten, v ktorom ešte nie tak dávno so svojim dvojčaťom žila.

„Drž sa pri zemi, braček, aj keď sme vo vode. Čo ak sa už nikdy neocitneme na súši? A nevrátíme sa domov? Nebudem môcť mame povedať, že ju ľúbim, že nášho tata by som nevymenila ani za ten najlepší tablet na svete,“ vzlykla Janka. Len čo zabudla na to, že ju bolela noha, rozbolelo ju čosi iné.

„Musíte vliezť, aha, sem,“ ukázala im chápadlom chobotnica, keď sa ocitli na dne mora, po ktorom sa chobotnica plazila aj vďaka ramenám s prísavkami. „Predpokladám, že ten môj malý naničhodník sa ukryl tu. Pod balvanmi. Nebolo by to po prvýkrát. Musíte ho vytiahnuť a primäť ho, aby začal rozprávať.“

Janka a Janko Jahodovci sa nahli nad puklinu, z ktorej trčali dve dlhé ramená. Začali ich ťahať. Janko za jedno, Janka za druhé. Keď vytiahli spod balvana v pukline ukrytého syna osmonoha gigantického, vypustil oblak „atramentu“ a ten ho úplne zahalil.

„Nemusíš sa báť, synak, to sú len deti. Nezožerú ťa... teda, prepáčte ľudovia, viem, že vy jete, aj keď som nie raz počula, ako si jeden druhému nadávate, že žeriete...“ zahanbená chobotnica zmenila hneď farbu a obrátila sa na svoje nepodarené decko. „Nezjedia ti tvoje homáre, kraby ani ryby, ba ani malého žraloka, čo si spakoval na obed. A zase si si neodpratol, synak, prázdne schránky živočíchov. A tu, vidím, sú aj žralošie kosti, čo si nestrávil.“

Keď sa oblak atramentu rozplynul, mláďaťu už zase len trčali dve nohy spod kameňa. Znova sa skrýl do pukliny v kameni.

„No povedzte, je normálne, že si ten môj syn neuprace po sebe? To vy určite robíte! Nemusíte nič hovoriť, ja vám verím. No môj neporiadny osmonoh to nerobí. Keď som nakládla vajíčka, strážiła som ich osem mesiacov,“ rozcitlivela sa chobotnica. Bedákala, utierajúc si slzy všetkými ramenami. „Polievala som ich prúdom vody zo svojho sifónu, čistila ich ramenami od parazitov, celý čas som nejedla, tak som sa obetovala. Všetky moje deti sú poriadne, len tento jeden sa nepodaril. Keby aspoň rozprával.“

Dvojčatá sa na seba previnilo pozreli. Nemohli sa predsa chobotnici priznať, že sa v nich mýli. No a čo? Nie sú jediní, kto si po sebe neodprace zo stola. A že neumyjú špinavý riad, čo na tom? Na to sú predsa umývačky... aj keď teda rodina Jahodovcov ju nemá.

„Nechápem, Janka, samičky, keď sa im narodí potomstvo, hynú. Ako to, že táto žije?“ spýtal sa Janko Janky.

Janka pokrčila plecami. Mala len dve, čo by jej to dalo roboty, keby ich mala osem ako osmonoh. Spod kameňa, kde sa ukrýval osmonoh gigantický mladší, vybehlo pár bublín.

„Môj syn naznačuje, že je zase hladný. Ale ja mu zháňať potravu nebudem, pokiaľ nezačne vypúšťať zo seba písmenká,“ trvala na svojom chobotnica, „a vy ho musíte naučiť rozprávať!“

Janka a Janko sa zohli k pukline a prihovárali sa synovi starej chobotnice.

„Ná, pipipi,“ snažila sa Janka.

„Tak sa lákajú sliepky z dvora, Janka. Vidno, že si sa o zoológiu zaujímala asi tak, ako ja o bábiky,“ pokrútil Janko hlavou a klakol si, aby sa mu lepšie rozprávalo s tvrdohlavým malým osmonohom gigantickým, ktorý ešte nedosiahol parametre, teda rozmery svojej mamy.

„Keď vylezieš, dám ti lízanku.“

„Na tú ti kašle. Pod' von, budem sa s tebou hrať kolo-kolo mlynské.“

„Janka, on nevie, čo je tá tvoja trápna hra. Ešte mu povedz, že budete skákať gumu, a určite sa vychabre von,“ posmieval sa Janko Janke.

„A tvoja na policajtov a zločincov, tá by ho, myslíš, bavila?“ nedala sa Janka.

„Rozprávaj, synáčik, povedz, čo chceš,“ ozvala sa im za chrptom stará chobotnica. A vtedy čosi skrslo Jankovi v hlave.

„Keby zjedol vrecúškovú písmenkovú polievku, akú varí náš tato, keď je mama na služobke, vypúšťal by písmenká a jeho mama by si ich mohla prečítať. A možno by osmonoh mladší začal aj rozprávať.“

